

Klaganden gör även gällande att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet, eftersom den drog slutsatsen att "motiveringen avseende ett flertal andra kriterier och underkriterier för tilldelningen [var] adekvat", trots att den tillstått att kommentarerna i det ifrågasatta beslutet avseende ett flertal underkriterier var vaga och allmänt hållna och inte förklarade de poäng som klagandens anbud tilldelats, liksom att det ifrågasatta beslutet var otillräckligt motiverat vad avsåg särskilda underkriterier för tilldelning. Tribunalen gjorde vidare en felaktig tolkning av motiveringsskyldigheten när den fann att flera av utvärderingskommitténs kommentarer uppfyllde motiveringsskyldigheten. Slutligen gjorde tribunalen inte en noggrann prövning av klagandens argument avseende åsidosättande av principen om öppenhet och likabehandling, och den underlät att lämna en tillräcklig individuell motivering i detta avseende.

(¹) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 2 december 2010 — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung mot Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft

(Mål C-564/10)

(2011/C 72/06)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgerichts

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Motpart: Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft

Tolkningsfrågor

1. Gäller artikel 3 i förordningen (¹) också för preskription av krav på ränta som enligt nationell rätt ska erläggas utöver en förmån som ska återbetalas på grund av att den har erhållits på ett otillbörligt sätt genom oegentligheter?
2. Om den första frågan besvaras jakande: Ska hänsyn endast tas till preskriptionstidens längd vid en jämförelse av preskriptionstider enligt artikel 3.3 i förordningen, eller ska hänsyn också tas till nationella bestämmelser enligt vilka preskriptionstidens början, utan att ytterligare krav behöver vara uppfyllda, uppskjuts till slutet av det kalenderår då kravet (i detta fall på ränta) uppkommer?
3. Börjar preskriptionstiden för räntekrav också löpa från det att oegentligheten begicks eller från den dag då de kontinuerliga eller upprepade oegentligheterna upphörde, även om räntekravet avser senare perioder och därför uppkommer först senare? Vid kontinuerliga eller upprepade oegentligheter, innebär artikel 3.1 andra stycket i förordningen att preskriptionstidens början även beträffande räntekraven uppskjuts till den dag då oegentligheterna upphörde?

erliga eller upprepade oegentligheterna upphörde, även om räntekravet avser senare perioder och därför uppkommer först senare? Vid kontinuerliga eller upprepade oegentligheter, innebär artikel 3.1 andra stycket i förordningen att preskriptionstidens början även beträffande räntekraven uppskjuts till den dag då oegentligheterna upphörde?

4. När börjar preskriptionstiden enligt artikel 3.1 tredje stycket andra meningen i förordningen åter löpa efter det att den har avbrutits med anledning av en ansvarig myndighets beslut genom vilket kravet (i detta fall på ränta) principiellt fastställs?

(¹) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion (Frankrike) den 8 december 2010 — Clément Amedee mot Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

(Mål C-572/10)

(2011/C 72/07)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Clément Amedee

Svarande: Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

Tolkningsfrågor

1. Kan den ordning som införts genom artikel L.12 b i lagen om civila och militära pensioner, i dess ändrade lydelse enligt artikel 48 i lag av den 21 augusti 2003, och genom artikel R.13 i samma lag, i dess ändrade lydelse enligt artikel 6 i dekret av den 26 december 2003, anses utgöra en indirekt diskriminering i den mening som avses i artikel 157 [FEUF] av föräldrar till biologiska barn, med beaktande av den andel män som inte kan uppfylla kravet på ett avbrott i deras yrkesverksamhet under en sammanhängande period på minst två månader, vilket i synnerhet beror på att det saknas ett regelverk som gör det möjligt för män att uppfylla detta villkor genom en betald ledighet?

2. Om den första frågan ska besvaras jakande, kan den därvid föreliggande indirekta diskrimineringen anses motiverad med stöd av artikel 6.3 i det i protokoll 14 bilagda avtalet om socialpolitiken?
3. Om den andra frågan ska besvaras nekande, utgör bestämmelserna i direktiv 79/7/EEG hinder för att tillämpa artiklarna L.12 b och R.13 i lagen om civila och militära pensioner?
4. Om den första frågan ska besvaras jakande och den andra och den tredje frågan ska besvaras nekande, måste ifrågasättandet av bestämmelserna i nämnda artiklar då begränsas till den diskriminering som de innebär eller medför detta att varken manliga eller kvinnliga tjänstemän har möjlighet att begära denna fördel?

—————

Talan väckt den 9 december 2010 — Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-574/10)

(2011/C 72/08)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Wilms och C. Zadra)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt artiklarna 2, 9 och 20 i förening med artiklarna 23–55 i direktiv 2004/18/EG⁽¹⁾ genom att kommunen Niedernhausen har upphandlat arkitektjänster avseende renoveringen av Aotalhalle utan anbudsinfordran på Europainivå,
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Föremålet för talan är de tjänstekontrakt med ekonomiska villkor avseende arkitektjänster som kommunen Niedernhausen i

egenskap av upphandlande myndighet har ingått med en ingenjörbyrå. Trots att de aktuella arkitekttjänsterna avsåg ett och samma byggprojekt, nämligen renoveringen av Aotalhalle, tilldelades de en och samma ingenjörbyrå som separata projekteringstjänster utan att någon upphandling på Europainivå genomfördes. Därmed fastställdes även kontraktsvärdet separat för de olika uppdragen.

De aktuella arkitektkontrakten utgör offentliga tjänstekontrakt med ekonomiska villkor i den mening som avses i artikel 1.2 d i direktiv 2004/18/EG. Arkitekttjänster utgör sådana prioriterade tjänster som avses i bilaga II A, kategori 12 i direktivet.

Kommissionen anser att de aktuella projekteringstjänsterna ingår i ett och samma uppdrag och att det saknas objektiva skäl till att dela upp detsamma i flera separata uppdrag. Det är fråga om deltjänster som planerats, beslutats och genomförts som ett gemensamt projekt avseende renovering av en enda byggnad. De har samma syfte och ingår i ett rumsligt, ekonomiskt och funktionellt sammanhang. Kontraktsvärdet skulle därför ha bestämts med utgångspunkt från det totala värdet av de arkitekttjänster som avser renoveringen. I så fall skulle kontraktsvärdet ha överstigit tröskelvärdet i artikel 7 b i direktiv 2004/18/EG och en anbudsinfordran avseende arkitekttjänsterna skulle ha gjorts på Europainivå.

Vad avser renoveringen av Aotalhalle är det fråga om en enhetlig byggtreprenad i den mening som avses i europeisk upphandlingsrätt. Detta utgör åtminstone ett starkt indicium för att även motsvarande projektering ska betraktas som en enhetlig upphandling av tjänster. För det fall arkitekttjänster, såsom i förevarande fall, hör till en enhetlig byggtreprenad och innehållet i tjänsterna bestäms av det planerade byggprojektet finns det ingen rimlig grund för att göra en annan bedömning. Arkitekttjänster hör i viss mån ihop med byggtreprenaden. Kommissionen kan inte se varför ett enhetligt byggprojekt skulle kräva flera arkitekttjänster.

Enligt EU-domstolen utgör den omständigheten att de olika delarna har samma ekonomiska och tekniska funktion ett indicium för att det är fråga om en enda upphandling. Det så kallade funktionella synsättet utvecklades visserligen med avseende på byggtreprenader men enligt kommissionen kan samma synsätt tillämpas på tjänstekontrakt. Kriteriet avseende teknisk och ekonomisk enhet är uppfyllt för de enskilda delarna eftersom det är fråga om en enda byggnad.

En i det närmaste godtycklig uppdelning av kontraktet skulle strida mot direktivets ändamålsenliga verkan. Detta skulle nämligen ofta leda till att tröskelvärdena underskrids på ett konstlat sätt och därigenom skulle dessas räckvidd inskränkas. EU-domstolen har i sin fasta praxis betonat vilken betydelse direktiven